

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Milana Taubera a JUDr. Jana Ryby v právní věci žalobce: **Ch. V. T.**, narozena ..., státní příslušnost Vietnam, zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem, se sídlem Příkop 8, Brno, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě na ochranu proti nečinnosti správního orgánu,

t a k t o :

- I. Žalovanému se ukládá povinnost vydat rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky podané dne 15. 12. 2014 na Zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji, a to do 60 dnů od právní moci tohoto rozsudku.
- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci na náhradě nákladů 14 342 Kč, a to do rukou jeho zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se u Městského soudu v Praze domáhá svou žalobou ochrany proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřuje v tom, že žalovaný dosud nerozhodl o jeho žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky. Žalobce konstatuje, že dne 15. 12. 2014 podal na Zastupitelském úřadu České republiky v Hanoji žádost o povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky za účelem společného soužití rodiny. Následně však byla žádost žalobci proti jeho vůli vrácena. O

žádosti dosud nebylo rozhodnuto, přestože zákonná lhůta uplynula; návrhu žalobce na vydání opatření proti nečinnosti nadřízený správní orgán nevyhověl.

Žalobce navrhuje, aby soud uložil žalovanému povinnost vydat do 30 dnů do právní moci rozsudku rozhodnutí o žádosti žalobce o vydání povolení k dlouhodobému pobytu na území České republiky.

Žalovaný ve svém vyjádření k obsahu žaloby konstatuje, že žádost žalobce nebyla přijata Zastupitelským úřadem České republiky v Hanoji a byla mu následně vrácena. Tento postup zastupitelský úřad odůvodnil tím, že byl registrován v systému visapoint k podání žádosti o jiný typ pobytového oprávnění a také jiný účel, než byl uveden v předloženém úředním tiskopisu žádosti. Žalovaný má za to, že ať byl postup Zastupitelského úřadu v Hanoji odůvodněn jakkoliv, ministerstvo vnitra není správním orgánem příslušným pro přijetí žádosti, která má být cizincem podána zastupitelskému úřadu. Odpovědnost za přijetí žádosti a její následné postoupení ministerstvu vnitra nese zastupitelský úřad. Případná pochybení zastupitelského úřadu je třeba řešit s tímto správním orgánem, případně cestou orgánu jemu nadřízeného, tedy Ministerstva zahraničních věcí. Nelze tedy na žalovaného faktickým doručením žádosti, jejíž přijetí bylo odmítnuto zastupitelským úřadem, přenášet odpovědnost za její přijetí. Nepřijal-li zastupitelský úřad žádost jmenovaného a nepostoupil-li ji Ministerstvu vnitra k rozhodnutí, nemůže o ní ministerstvo vést řízení jako o žádosti, která byla podána zastupitelskému úřadu.

Žalovaný navrhuje zamítnutí žaloby.

Z jednání, které se u zdejšího soudu konalo dne 25. 5. 2016, se žalovaný omluvil s tím, že nenamítá nic proti tomu, aby jednání proběhlo bez jeho účasti. Zástupce žalobce při jednání setrval na svém návrhu i argumentaci.

Městský soud v Praze posoudil věc takto:

Předně se soud zabýval otázkou pasivní legitimace Ministerstva vnitra. Přitom vyšel z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2016, č. j. 1 Azs 281/2015-34. Z tohoto rozsudku vyplývá, že je-li řízení o povolení pobytu podle § 169 odst. 13 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, založeno na součinnosti správních orgánů tak, že žádost je podávána u zastupitelského úřadu České republiky, ale příslušným správním orgánem k projednání a rozhodnutí o takové žádosti je Ministerstvo vnitra, je za řádný průběh tohoto řízení bez průtahů procesně „odpovědné“ Ministerstvo vnitra. Ochrany subjektivního práva na vyřízení žádosti bez průtahů se proto může žadatel domáhat (po bezvýsledném vyčerpání prostředků k ochraně proti nečinnosti podle správního řádu) žalobou na ochranu proti nečinnosti správního orgánu (§ 79 a násl. s. ř. s.), přičemž pasivně legitimovaným v řízení o takové žalobě je Ministerstvo vnitra. Lze shrnout, že žalobce správně označil pasivně legitimovaný správní orgán.

Při právním posouzení věci pak soud opětovně vyšel z judikatury Nejvyššího správního rozsudku soudu, tentokrát z jeho rozsudku ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014-48.

Při posouzení sporné otázky, zda bylo povinností žalovaného o žádosti žalobce rozhodnout, je třeba vyjít z § 44 odst. 1 správního řádu, podle něhož je řízení o žádosti zahájeno dnem, kdy žádost nebo jiný návrh, kterým se zahajuje řízení, došel věcně a místně příslušnému správnímu orgánu. Ve správních řízeních lze pro formu podání žádosti využít všech způsobů uvedených v § 37 odst. 4 správního řádu, tj. písemně, ústně do protokolu anebo v elektronické podobě podepsané zaručeným elektronickým podpisem, případně dalšími způsoby, je-li potvrzeno, popřípadě doplněno, některým z uvedených způsobů ve lhůtě pěti dnů.

Pro zahájení řízení o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu však platí několik výjimek. Předně podle § 169 odst. 13 zákona o pobytu cizinců, v tehdy účinném znění, cizinec, který není uveden v právním předpise vydaném podle § 182 odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců (takovou cizinkou je i účastnice řízení), je povinen požádat o vydání povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu pouze na zastupitelském úřadu ve státě, jehož je státním příslušníkem, popř. jenž vydal cestovní doklad, jehož je cizinec držitelem, nebo ve státě, ve kterém má cizinec povolen dlouhodobý nebo trvalý pobyt. Nesplní-li cizinec tuto povinnost, řízení o žádosti není zahájeno a zastupitelský úřad věc usnesením odloží, přičemž usnesení pouze poznamená do spisu. Další omezení vyplývá z § 169 odst. 14 zákona o pobytu cizinců, podle něhož žádost o povolení k dlouhodobému nebo trvalému pobytu je cizinec povinen podat osobně. Zastupitelský úřad však může v odůvodněných případech od této povinnosti upustit.

S ohledem na citovaná ustanovení zákona o pobytu cizinců má soud za to, že na základě žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, kterou podal žalobce dne 15. 12. 2014 u Zastupitelského úřadu České republiky v Hanoji, bylo zahájeno správní řízení. Podstatné je, že žádost byla podána osobně na úředním tiskopise a dostala se do dispozice příslušného zastupitelského úřadu. Pokud ji pracovník zastupitelského úřadu žalobci následně vrátil, učinil tak až poté, kdy již řízení bylo zahájeno. K tomu je třeba v souladu s již zmíněným rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 7 Azs 282/2014-48, zdůraznit, že předchozí registrace žalobce v systému visapoint není zákonnou podmínkou pro podání žádosti. Z tohoto pohledu je tak zcela nerozhodné, že žalobce byl registrován v systému visapoint k podání žádosti o jiný typ pobytového oprávnění a také jiný účel, než byl uveden v předloženém úředním tiskopisu žádosti.

V souladu se shora uvedeným soud shledal podanou žalobu důvodnou a v souladu s § 81 odst. 2 s. ř. s. uložil žalovanému povinnost o žádosti žalobce rozhodnout, k čemuž stanovil 60denní lhůtu. Žalobce sice požadovala uložení vydání rozhodnutí ve 30denní lhůtě, soud však přihlédl k tomu, že dle § 169 odst. 1 písm. c) zákona o pobytu cizinců je maximální zákonnou lhůtou 270denní lhůta. Z toho pohledu uvážil, že pro splnění povinnosti žalovaným je přiměřenější než 30denní lhůta lhůta 60denní.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce měl ve věci úspěch, proto mu soud přiznal náhradu nákladů řízení. Tu představuje zaplacený soudní

poplatek ve výši 2 000 Kč za žalobu a náklady na zastoupení advokátem za celkem 3 úkony právní služby po 3 100 Kč [příprava a převzetí zastoupení, podání žaloby, účast při jednání § 11 odst. 1 písm. a), d) a g), § 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 3 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Vzhledem k tomu, že zástupce žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, odměna za zastoupení se zvyšuje o 21 % z 10 200 Kč, tedy o 2 142 Kč. Celkem tak náhrada nákladů řízení činí 14 342 Kč (2 000 + 10 200 + 2 142).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 25. května 2016

JUDr. Ludmila Sandnerová, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: Lucie Horáková